

Vznik vody a záhada sarkofágu v Pyrenejích

Každý pramen čisté vody, vyvěrající z obřího sarkofágu Země, může být pokládán za zázrak. Tento zázrak, jak známo, vyschne, když je jeho ústí vystaveno přímému Slunci.

Ve francouzském pyrenejském klášteře Arlex-sur-Tech stojí ve staré chladné kryptě velký sarkofág z toho nejušlechtlejšího mramoru. V tomto sarkofágu, do něhož byl svého času uložen rytíř nebo církevní hodnostář, vytryskl asi před 700 lety pramen čerstvé a léčivé vody, která údajně vrátila zdraví velkému množství nevléčitelně nemocných lidí. (O tomto zázračném sarkofágu a jeho vodě jsme již v časopise MEDIUM psali v roce 1995 v čísle 5.) Jedná se tedy o podobný léčivý pramen, jaký se nachází v Lurdách – o světoznámý pramen Panny Marie, který byl po dlouhém váhání a přezkoušování uznán dokonce i církví jako záračný pramen.

Tento pramen v mramorovém sarkofágu vyschne pouze ve válečných dobách nebo v dobách těžkých přírodních katastrof. Sarkofág byl před několika desítkami let otevřen, aby se odkryl domnělý přítok vody. Nebyl však nalezen žádný otvor ani nebyla objevena žádná další možnost přítoku vody. V rakvi byla kromě trochy písku a pozůstatků jakéhosi popela po člověku, který tam byl kdysi pohřben, nalezena pouze jedna měděná trubka, která na svém povrchu nenesla ani nejmenší stopy po oxidačním procesu. Rakev tedy byla opět hermeticky uzavřena a již po krátké době se sarkofág naplnil do poloviny čistou a hygienicky nezávadnou pramenitou vodou, která pak opět začala být odsávána důmyslným zařízením a podávána nemocným.

Mniši z výše uvedeného pyrenejského klášteře vypsali odměnu 1000 zlatých franků za vyřešení této vědecky nevyšlehlé záhady a bezpochyby i tato voda by se dočkala svého posvátného hávu, kdyby se nepodařilo odhalit tento fenomén, oč se nyní pokusím.

Každý pramen čisté vody, vyvěrající z obřího sarkofágu Země, může být pokládán za zázrak. Tento zázrak, jak známo, vyschne, když je jeho ústí vystaveno přímému Slunci, i když se pak snižuje specifická hmotnost vyvěrající vody a proto by měla naopak tryskat výše, kdyby se jednalo jen o tlak, potřebný pro její vznos, s jehož pomocí se tento fenomén vědecky vysvětluje.

Po desítkách let pozorování a pokusů všeho druhu bylo konstatováno, že se zde jedná snad o to nejhlubší tajemství stvoření přírody, o vstřebávání přebytečné sluneční energie ve strnulém stavu (jenž se vědecky nazývá kyslík).

Z prastaré ústně předávané tradice vyplývá, že nejvyšší kněží starých kulturních národů znali vlastní tajemství vzniku vody a také je využívali, když

napájeli posvátné háje, nacházející se tisíce metrů vysoko v horách. Prostě okopírovali vznik krve a mízy a umožnili zkřížení bipolárních emanačních látek, přičemž je odclonili od světla a tepla. Vždyť tak vzniká i krev Země, která také originálním způsobem krouží s přispěním nadřazených (metafyzických) sacích a tlakových sil. Přitom se rozmnožuje a kvalitativně vylepšuje.

Výše uvedené výzkumy potvrdily, že se zde jedná o vazbu přebytečné sluneční energie – o takzvaný „kyslík“, který se u vyšších forem života dostává do krve difúzním procesem takzvaného dýchání a tam je navázán za zvláštních teplotních poměrů na živiny, jež se do krevních drah dostaly rovněž difúzním procesem trávení. Produktem tohoto kvalitativně vyššího procesu kvašení je míza, krev nebo ve výše uvedeném případě juvenilní voda (právě vzniklá, čerstvá, „mladá“, např. dešťová voda). Prvotní fyzické zrození nebo akumulátor, do něhož se vážou stavební a vztakové hmotně-energetické koncentráty, uvolněné během výše uvedeného procesu, stručně řečeno – energetické koncentráty, sloužící k budování života.

Již i ten nejslabší podnět pohybu či vzruchu postačí, aby vyvolal další kvasné procesy, jejichž produkty se přizpůsobí Vesmíru, když se odpovídající difúzní membrány postarají o potřebný kvalitní difúzní odpor, v rostlinách je to například: kůra, lýko; v případě sarkofágu: stěny z ušlechtilého kamene, například mramoru.

Nevhodný a příliš průchozí difúzní odpor (viz popraskaná kůra, pokožka apod.) vede k nízko hodnotnému produktu vyvážení a následkem uvolněného kyslíku dochází k projevům poruchy v mizních či krevních drahách, což je již počátkem zpětného chodu (rakoviny). Následující příklad z přírody by měl vysvětlit tento věčný proces proměny poněkud srozumitelněji.

Krůpěje rosy

Kapky rosy jsou jakýmsi fyzikálním prvotním zrozením, jemuž nepřímé sluneční záření propůjčuje nový život a přímé sluneční ozařování společně s nedostatkem tepla má propůjčují prapůvodní podobu (tedy duši a tělo), v níž okamžitě začíná pulsovat nový život a tím je vytvořen základ vývoje, bez něhož by nebylo plodnosti ani oplodňující síly, žádného množení a žádného kvalitativního zlepšování.

Časné zrání, když začíná nový den, se atmosféra nápadně ochladí, což znamená, že se její teplota přiblíží anomálnímu bodu, plus 4 stupně Celsia.

Jakmile vnější teplota dosáhne zmíněného stavu indiference, objeví se na konečcích stébel trávy protoplazmatický, nadýchaný napětový útvar podobný mýdlové bublině, který stojí přímo na špičce zcela bez pohybu. Jakmile tuto podivnou konstrukci ozáří ranní Slunce, naplní se tato protoplazma vodou asi ze dvou třetin. S přibývajícím teplem a se současně vzrůstající intenzitou svitu Slunce se stéblo trávy začne pod narůstající tíhou vody poslušně sklánět k zemi. Konečně se vytvoří váček o tvaru dělohy a juvenilní voda se začne spouštět po zvolna se napřimujícím stéble trávy, aby zavlažila půdu.

Pokud chceme tuto stavební a vztakovou energii, koncentrovanou ve své prapůvodní podobě, vést do nemocného a unaveného těla, musí se pokud možno před zrozením vody vytvořit výše zmíněná protoplazma. Když je již voda zrozena, je již životní síla, uzavřená a zhuštěná v tomto malém sarkofágu, připravena ke svému prvotnímu fyzickému zrození. Nové tělo se takřkajíc spojuje se svou duší.

Tato materializace se však uskuteční pouze tehdy, když může dojít v anomálním stavu k oplodnění negativně nabitou koncentrací hmotné energie prostřednictvím bipolární protiváhy na trase difúze. A to navíc jen tehdy, když jsou v půdě obsaženy kovy a když je půda schopna je zadržovat. Ty pak působí jako katalyzátor.

Kdybychom tedy odstranili z pyrenejského sarkofágu katalyzátor, totiž onu měděnou trubku, která nenesla po staletích ani tu nejmenší stopu oxidačních procesů, takže volný kyslík v hermeticky uzavřeném sarkofágu evidentně chybí, pak by pravděpodobně k žádnému zrození juvenilní krve Země uvnitř mramorových stěn nedošlo.

Viktor Schauberger v knize

Tajuplná a léčivá síla vody

(Nakladatelství Fontána, Horní náměstí 5, 772 00 Olomouc, tel.: 585 221 400, www.fontana.ws) Kniha je sestavená z nespočetného množství článků, statí a dopisů Viktora Schaubergera (1885 – 1958), největšího badatele vody a přírody vůbec. **Touto ukázkou z knihy jeho textů si 25. září připomínáme padesáté výročí jeho úmrtí.** Schauberger pátrá v souladu s tehdejším duchem času po vlastním „psychice“ každé vody a po jejím vlastním „charakteru“. Poukazuje i na její vnitřní síly, na vitalitu vody a rozlišuje ve vodě různé energie. Pouze pojem „informace“ v dnešním slova smyslu u něj dosud nenalezne.